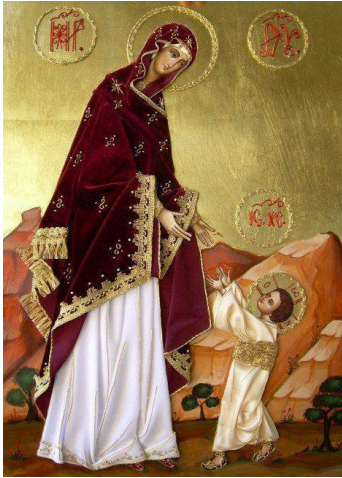

Μητρικές αναμνήσεις της Θεοτόκου Μαριάμ

Πρόλογος

«Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατήθιμι, Μήτηρ τους Θεού, φύλαξόν μοι υπό την σκέπη σου».

-Ξέρετε ποιο είναι το βαθύ νόημα των λόγων αυτών;

Σε σένα αφήνω, Παναγία μου, όλη μου την ελπίδα.

Κι Εκείνη μυστικά μας απαντά:

«Δεν σας φυλάω, παιδιά μου, επειδή είμαι μόνο Μάνα του Θεού, αλλά επειδή είμαι και Μάνα δικιά σας. Σας λατρεύω και σας αγαπώ, όπως αγαπώ τον Γιό μου! Σας πονώ και σας σκεπάζω, όπως πόνεσα και σκέπαζα πάντα τον Γιό μου! Με την ίδια αγάπη αγαπώ κι εσάς, όπως αγαπώ κι Εκείνον, γιατί εσείς είσατε τα δικά Του τα παιδιά. Είστε τα δικά Του κρινολούλουδα. Εάν εσείς πάθετε κάτι, αν σας συμβεί κάτι

θλιβερό, ο ίδιος μου ο Γιός στεναχωριέται και κοντά στον Γιό μου στεναχωριέμαι κι εγώ. Κάθε πόνος δικός σας, κάθε θλίψη δικιά σας είναι και πόνος και θλίψη του Γιού μου. Και κάθε θλίψη και πόνος του Γιού μου είναι και δικιά μου θλίψη, γιατί είμαστε όλοι μία οικογένεια. **Μια Αγία οικογένεια, ο Πατέρας μας στον ουρανό, ο μονογενής Του Υιός, εγώ και όλοι εσείς.** Γι' αυτό, όποτε έρχεστε στην αγκαλιά του Γιού μου, έρχεστε στην αγκαλιά του ουρανού. Όποτε φεύγετε από την αγκαλιά του Γιού μου, φεύγετε και από την αγκαλιά του ουρανού και τότε είναι που φοβάμαι. Τότε είναι που πονάω. Τότε είναι που θλίβομαι, γιατί δεν ξέρω πως θα σας βρει ο πονηρός. Πως θα σας βρουν οι δυνάμεις του σκότους, για να σας σκοτίσουν τον νου και να σας θλίψουν και στη ψυχή, μα και στο σώμα».

«Θέλω να σας κάνω πιο γλυκές μάνες, πιο γλυκούς πατεράδες, πιο γλυκά παιδιά»

«Γι' αυτό, θα ήθελα να σας πω λόγια μέσα από την καρδιά μου. Όχι για να σας διδάξω, αλλά για να σας κάνω πιο γλυκές μάνες εσάς τις γυναίκες, πιο γλυκά παιδιά εσάς τα παιδιά, πιο γλυκούς πατεράδες εσάς τους άντρες. Και όλους εσάς, να σας πάρω και να σας βάλω στην αγκαλιά και στην καρδιά του Θεού Πατέρα μας.

Θέλω να ξέρετε, ότι σας λατρεύω, γιατί είσατε τα παιδιά μου. Είσατε τα παιδιά του Γιού μου. Μα θα ήθελα λόγια να σας πω τρυφερά και στοργικά, παίρνοντας από τη δικιά μου τη ζωή, από την ώρα που γνώρισα τον εαυτό μου και μετέπειτα. Από την ώρα που γνώρισα τον εαυτό μου και άρχισα και καταλάβαινα τη ζωή μου και έγινα η Μάνα του Θεού, αλλά και η Μάνα η δικιά σας, η Βασίλισσα του ουρανού, αλλά και η Βασίλισσα της γης. Έτσι θέλησε ο ουράνιος Πατέρας να με κάνει, Βασίλισσα όλου του κόσμου. Μα εμένα, δεν με συγκίνησε αυτό. Εγώ δεν ήθελα τίποτε άλλο, από το να χτυπάει η καρδιά μου για Εκείνον, το σπλάχνο μου, για τον θησαυρό μου».

«Κάθε μάνα είναι βασίλισσα ουρανού και γης, γιατί γεννάει ένα παιδί του Θεού!»

«Γι' αυτό, ποτέ δεν υψηλοφρόνησα. Ποτέ δεν είπα: “Δες, τι είμαι”. Αλλά πάντα ένιωθα στην καρδιά μου τρυφερότητα και στοργή, που έγινα μια βασίλισσα μάνα. Γιατί κάθε μάνα είναι

βασίλισσα ουρανού και γης. Αν μπορούσατε να νιώσετε όλες εσείς οι μάνες, ότι την ώρα που γεννάτε, σας χαρίζεται από τον ουρανό αυτή η σπίθα της ευλογίας, να γεννήσετε ένα παιδί δικό Του, θα τον δοξάζατε ασταμάτητα όπως εγώ! Εκείνη τη στιγμή πρέπει να νιώθετε σαν τις πιο ευτυχισμένες υπάρξεις, γιατί κάθε μάνα που γεννάει ένα παιδί του Θεού, είτε αυτό είναι αγοράκι, είτε είναι κοριτσάκι, δεν είναι τίποτε άλλο, από μια βασίλισσα του ουρανού και της γης! Γιατί εσείς γεννάτε το παιδί του ουράνιου Πατέρα! Επομένως, είσαστε βασίλισσές Του! Αλλά είστε και μια βασίλισσα στη γη, γιατί το παιδί σας, θα σας έχει πάντα σαν βασίλισσα της ψυχής του. Γιατί εσείς θα δεσπόζετε μέσα στην καρδιά του, σαν βασίλισσα γεμάτη χαρά και ειρήνη, σκορπίζοντας αυτά στο μικρό σας βρέφος.

Έτσι κι εγώ, ένιωσα σαν Βασίλισσα την ώρα εκείνη, που ο Θεός μέσα στη μήτρα μου εμφύτεψε με υπερφυσικό τρόπο τον μονογενή Του Υιό. Και όταν το Παιδί μου βρέθηκε μέσα στην αγκαλιά μου, να το κρατώ και να το κοιτώ, ξέροντας η ίδια ότι με υπερφυσικό τρόπο γεννήθηκε, γιατί δεν γνώρισα ποτέ άντρα, δεν μπορούσα παρά να Το κοιτώ γλυκά και να Το φιλώ τρυφερά. Το αγκάλιζα και το γέμιζα με τα φιλιά μου και ένιωθα σαν να βρισκόμουν στον ουρανό. Αλλά και το δικό μου το Μικράκι, δεν έπαυε να μου χαμογελά και να μου δίνει τα δικά Του χάδια και τη δική Του αγγελική μορφή, που φύτευε μέσα στην καρδιά μου όλο και πιο πολύ έρωτα στο Θεό».

«Την ώρα που θήλαζα ακτίνες φωτός έφευγαν από τον Θεό Πατέρα»

«Θα σας διηγηθώ, τι γινόταν την ώρα που θήλαζα, κάτι που γίνεται σε όλες τις μάνες, μόνο που εσείς δεν τα βλέπετε. Οι Άγγελοι όμως, τα βλέπουν και θαυμάζουν. Την ώρα που Το θήλαζα, μία ακτίνα φωτός έφευγε από τα στήθη του Θεού Πατέρα και έμπαινε μέσα στα δικά μου τα στήθη κι εγώ νόμιζα ότι θήλαζα το δικό μου το Βρέφος. Όμως στην ακρίβεια, ο Θεός Πατέρας θήλαζε μέσα από το δικό μου γάλα, τον δικό Του Γιό και δικό μου Βρέφος. Και μέσα από τα δικά μου στήθη, Εκείνος φύτευε μέσα μου τον έρωτα και την ευσπλαχνία, τα δυο πρωτοκορυφαία, τα πιο μεγάλα δώρα του Θεού στον άνθρωπο.

Όσο πιο πολύ Το θήλαζα το Βρέφος μου, τόσο πιο πολύ γινόμουν Μάνα. Αλλά γινόμουν ταυτόχρονα όλο και πιο εύσπλαχνη, γιατί ο ίδιος ο Θεός Πατέρας, εμφύτευε μέσα μου την πιο μεγάλη δύναμη της χάριτός Του, την πιο μεγάλη και πιο όμορφη δωρεά του Αγίου Πνεύματος, που είναι η ευσπλαχνία. Και η καρδιά μου σκιρτούσε μόνο από αγάπη, σκιρτούσε μόνο από χαρά».

«Σαν Μάνα δεν έκανα τίποτε άλλο, παρά να Τον καθοδηγήσω στον ουράνιο Πατέρα Του»

Ό,τι με δίδαξε η ίδια η μάνα μου και ο πατέρας μου, ο Ιωακείμ και η Άννα, αυτά προσπάθησα να διδάξω στο Παιδί μου. Από μικρή με έμαθαν να αγαπώ μόνο τον ουράνιο Πατέρα. Μου δίδαξαν και μου έλεγαν τακτικά, ότι ο μοναδικός μου Πατέρας βρίσκεται στον ουρανό. Αλλά αυτός ο Πατέρας στον ουρανό, μ' αγαπά τόσο στοργικά, σαν την πιο γλυκιά Μάνα, που υπάρχει σ' όλη την δημιουργία. Κι εγώ το πίστεψα, γιατί η πίστη μου ήταν βαθιά στον Πατέρα μου και στην Μάνα μου. Μεγάλωνα με αυτό το αίσθημα, ότι ο Πατέρας

μου και η Μάνα μου ήταν στον ουρανό. Μου έδιναν οι γονείς μου να καταλαβαίνω και να αντιλαμβάνομαι, ότι εκείνοι ήταν σαν παραμάννα και πατριός. Ήταν ο πιο γλυκός πατριός και η πιο γλυκιά παραμάννα, που δεν ήθελαν να κλέψουν τίποτα από τον αληθινό Πατέρα και την αληθινή Μάνα, που ήταν ο ίδιος μου ο Θεός Πατέρας.

Γι' αυτό, και από μικρή με μάθαιναν να γονατίζω και να προσεύχομαι στον Θεό Πατέρα με τέτοια αγάπη και με τέτοια λαχτάρα. Με έκαναν συνέχεια να αναζητώ, να αναπολώ, να νοσταλγώ, να λαχταρώ, την ημέρα εκείνη που η ψυχή μου θα πετούσε γλυκά, αγγελικά, για να βρεθεί μέσα στην ίδια την καρδιά του ουράνιού μου Πατέρα.

Όλα αυτά που με δίδαξαν, όλα αυτά με τα οποία με έθρεψαν οι γονείς μου, τα είχα φυλαγμένα στην καρδιά μου, για να τα διδάξω με τον ίδιο τρόπο στον δικό μου Γιό.

Γι' αυτό, όταν γέννησα τον μικρό μου Ιησού, αγνοώντας στην αρχή ποιος ήτανε (αργότερα το έμαθα) από μικρό παιδί Τον μάθαινα ένα πράγμα: **Πως εγώ δεν θα έκανα τίποτε άλλο, από το να Τον οδηγήσω στον ουρανό και ο αληθινός Του Πατέρας και η αληθινή Του Μάνα ήταν ο Θεός.**

Γι' αυτό, στην αρχή δεν μπορούσα να καταλάβω τα γλυκά Του χαμόγελα. Τα χαμόγελα εκείνα που αφήνουν τα βρέφη στην αγκαλιά μας και μας κάνουν να σκιρτάει η καρδιά μας από μεγάλη χαρά. Δεν μπορούσα να αντιληφθώ, αν μπορούσε το Μικρό μου να καταλαβαίνει αυτά που Του έλεγα. Αλλά αργότερα είχα αντιληφθεί, ότι καταλάβαινε και χαιρότανε, γιατί Του μιλούσα από την αρχή για τον πραγματικό Του Πατέρα, για την πραγματική Του Μάνα. Γιατί ποτέ δεν έπαψε σ' όλη Του τη ζωή, να νοσταλγεί τον ουρανό και να μιλά για Κείνον και για τον Πατέρα Του.

-Πότε Τον είδατε μέσα στη Γραφή να κάνει κάτι, χωρίς να σηκώσει τα χέρια Του, για να ικετεύσει τον Πατέρα Του;

-Πότε Τον είδατε να κάνει θαύμα ή να διδάσκει, αν πρώτα δεν σήκωνε τα μάτια Του στον ουρανό, για να επικαλεσθεί τον ουράνιό Του Πατέρα;

Τότε κι εμείς δεν τα καταλαβαίναμε. Μετά όμως τα αντιληφθήκαμε.

Μας έδωσε να καταλάβουμε, ότι ζούσε μόνο για τον Πατέρα Του, γιατί με φοβερό έρωτα ο Θεός Πατέρας αγαπούσε τον Γιό Του. Αλλά υπήρχε μέσα στην καρδιά αυτού του Παιδιού, τέτοια δυνατή αγάπη, που ερωτικά, θεϊκά, αγαπούσε τον ουράνιό Του Πατέρα.

Χρησιμοποιώ αυτή τη λέξη, για να τονίσω το μέγεθος, το πάθος, που είχε αυτό το καρδιοχτύπι της αγάπης του Γιού μου προς τον ουράνιό Του Πατέρα.

Και από εκεί καταλάβαινα το γλυκό, ουράνιο, θεϊκό, άπειρο καρδιοχτύπι, που είχε ο Θεός Πατέρας στον δικό Του Γιό».

«Πως μεγάλωσα τον Γιό μου»

«Από μικρό παιδάκι το έμαθα να προσεύχεται. Γονάτιζα δίπλα Του, ένωνα τα χεράκια Του, το έφερνα μέσα στην αγκαλιά μου κι εκείνο, σαν μικρό Βρέφος χωμένο μέσα στην αγκαλιά της γλυκιάς Του Μητερούλας, ένωνε τα χεράκια Του και μιλούσε στον ουράνιό Του Πατέρα. Ένιωθα τη χαρά μέσα στα μάτια Του να λάμπει και τη καρδιά Του να χτυπά τόσο γλυκά, τόσο τρυφερά, που και η δική μου μητρική καρδιά απορούσε για την τρυφερότητα, την στοργικότητα και την γλυκύτητα με την οποία ο Γιός μου, μιλούσε με τον Πατέρα Του.

Όταν γονάτιζα και Του μιλούσα για τον Θεό Πατέρα, γυρνούσε και Με κοιτούσε κατάματα και η δική Του ματιά χανόταν μέσα στη δικιά μου γλυκιά μητρική ματιά. Κι εγώ τότε χαιρόμουν, γιατί ένιωθα την αγάπη του Γιού μου. Αλλά αργότερα κατάλαβα, ότι η αγάπη που είχε ο Γιός μου σε μένα, δεν ήταν μόνο επειδή ήμουν η μητέρα Του, αλλά επειδή έβλεπε την καρδιά μου να χτυπά τόσο τρυφερά, τόσο άπειρα γλυκά, για τον Θεό Πατέρα. Χαιρόταν ο Γιός μου, γιατί μιλούσα για τον Πατέρα Του. Εγώ τότε, αν και Τον λάτρευα τόσο πολύ, δεν καταλάβαινα ακόμα πολλά πράγματα. Φώναζα τον Θεό απλά: «Θεέ μου, καρδιά μου» και όλοι οι άγγελοι, αυτό άκουγαν και μέσα από αυτές τις δύο λέξεις έβλεπαν το ερωτικό καρδιοχτύπι της ψυχής μου για τον Θεό Πατέρα. Αυτά έβλεπε και ο Γιός μου και με κοιτούσε γλυκά. Τότε εγώ χαιρόμουν διπλά και τριπλά. Στην προσευχή ήμασταν ενωμένοι πολλές ώρες. Γι' αυτό τώρα το ίδιο συμβουλευώ και εσάς: Αν θέλετε να μιλήσετε στον ουράνιο Θεό Πατέρα, γονατίστε, ενώστε τα χέρια σας και μιλήστε Του για τα παιδιά σας. Εγώ, έτσι μεγάλωσα τον Γιό μου.

Αν θέλετε να είστε μάνες γλυκές, μάθετε να μιλάτε στον ουράνιό σας Πατέρα. Αν και δεν ήξερα ότι ο Γιός μου ήταν Θεός, εγώ αυτό έκανα σαν μάνα. Ένωνα τα χέρια μου και η ψυχή μου πετούσε. Βρισκόταν εκεί χαμένη μέσα στον ουράνιο θόλο, μέσα στην καρδιά του Θεού Πατέρα. Έπαιρνα τον μονογενή μου Γιό μέσα στην αγκαλιά μου, Τον έσφιγγα τόσο γλυκά και τρυφερά και σήκωνα τα μάτια μου στον ουρανό, για να μιλώ συνέχεια για Εκείνον. Και όποτε έστρεφα τα μάτια μου από τον ουρανό στη γη και κοιτούσα τον Γιό μου, μιλούσα στον Γιό μου μόνο για τον ουρανό. Ή στον ουρανό μιλούσα για τον Γιό μου, ή στον Γιό μου για τον ουρανό. Αυτή ήταν η ζωή μου σαν Μάνα και αυτό προτείνω να κάνετε και όσες καρδιές αγαπημένες θα μου εμπιστευθείτε τη δική σας και θα θελήσετε να μοιάσετε στη δική μου ταπεινή καρδιά.

Όσες μάνες θέλετε να μου μοιάσετε, έτσι να κάνετε.

Να κρατάτε τα μικρά σας στην αγκαλιά σας. Και αν μεγάλωσαν τα παιδιά σας και δεν είναι πλέον βρέφη στην αγκαλιά σας, δεν έχει σημασία, η ψυχή είναι μία. Δεν μεγαλώνει και δεν μικραίνει η ψυχή. Κρατήστε τη ψυχή του παιδιού σας, του κοριτσιού σας και του αγοριού σας, κρατάτε τες σφιχτά στην αγκαλιά σας και κοιτάτε τον ουρανό. Μιλάτε σ' Εκείνον για το παιδί σας. Και όταν θα κοιτάτε τα παιδιά σας, τότε η ψυχή σας να είναι σιωπηλή στο στόμα, αλλά πολυμίλητη στη καρδιά. Μιλάτε

συνέχεια στον ουρανό για το παιδί σας. Είναι η προσευχή, το πιο ωραίο δώρο, η πιο γλυκιά προσμονή του ουρανού σε μια μητρική ψυχή στη γη».

«Όταν ο Γιός μου μεγάλωσε, Του έδειχνα τη δημιουργία και δοξάζαμε τον Θεό Πατέρα»

«Όταν ο Γιός μου μεγάλωσε λιγάκι, τον έπαιρνα έξω βόλτα, για να δει τη δημιουργία του Θεού Πατέρα. Ο Γέροντας Άγιος Ιωσήφ τον κρατούσε από το χεράκι και Του μιλούσε και αυτός για τη δημιουργία. Του έδειχνε την λιμνοθάλασσα, Του έδειχνε τα δάση, Του έδειχνε τα λουλούδια, Του έδειχνε τα πουλάκια και Του μιλούσε για τον Θεό Πατέρα, τον Δημιουργό. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τη χαρά του Παιδιού μου, στο άκουσμα της δοξολογίας αυτής από τον Γέροντα Άγιο Ιωσήφ, για τον Θεό Πατέρα, τον Δημιουργό.

Κι εγώ νόμιζα, ότι ο Γιός μου χαιρότανε για τη κτίση. Χαιρότανε για όλα αυτά που άκουγε. Κι όμως μετά κατάλαβα ότι χαιρότανε πιο πολύ, που όλοι μας εγκωμιάζαμε και σχολιάζαμε με πολύ αγάπη και μνημονεύαμε τον δικό Του Πατέρα στον ουρανό, γιατί ο ίδιος είχε κάνει τη δημιουργία. Αλλά ποτέ δεν μπόρεσε η δημιουργία να υπερβεί σε αγάπη, τον έρωτα που είχε ο Γιός μου στον Θεό Πατέρα Του. Μετά κατάλαβα ότι, όποτε μιλούσε για τον ουρανό, τα μάτια του Παιδιού μου ήταν συνέχεια δακρυσμένα από αγάπη.

Όταν αργότερα περπατούσαμε στα δρομάκια της Παλαιστίνης, μιλούσαμε για του ουρανού τα κάλλη. Αλλά όταν μιλούσαμε για τους ανθρώπους και Του ζητούσα να είναι πάντα καλό Παιδί, για να ευχαριστείται ο Θεός Πατέρας, Εκείνο χαιρότανε. Όταν Του μιλούσα για τις αρετές, δεν μπορείτε να δείτε τη χαρά που έκανε το Μικρό μου. Λες και Του μιλούσα για τα πιο όμορφα δώρα, που θα μπορούσε να χαρίσει μια μάνα στο παιδί.

Όταν έβλεπε κάτι που ήταν άσχημο, κι εμείς δεν θέλαμε να το δει και το αποφεύγαμε, έβλεπα στα ματάκια Του δυο δάκρυα να κατεβαίνουν και να αυλακώνουν το μάγουλό Του και αμέσως να ρίχνεται στην αγκαλιά του επίγειού Του πατέρα. Με απορία κοιτούσα να καταλάβω, γιατί το Παιδί μου δάκρυζε τόσο πολύ, όταν έβλεπε κάτι κακό, όταν γινότανε κάτι κακό, ή όταν άκουγε κάτι που δεν ήταν αρεστό. Μετά κατάλαβα ότι ήταν ο πόνος ενός Θεού Πατέρα στο πλανεμένο Του παιδί, που είχε παρασυρθεί από του δαίμονα τις πονηριές.

Πόσες φορές επιστρέφοντας μου έλεγε να προσευχηθούμε στον Πατέρα μας. Όταν εκεί γονάτιζε, γονάτιζα κι εγώ δίπλα Του για να προσευχηθούμε. Έβλεπα τα μάτια αυτού του μικρού Παιδιού να τρέχουν ασταμάτητα και τα δάκρυα να αυλακώνουν τα μάγουλά Του. Πικραινόμουν σαν Μαμά και αναρωτιόμουν: Γιατί το Παιδί μου, ήταν τόσο πληγωμένο; Γιατί ήταν τόσο στεναχωρημένο; Γιατί το Παιδί μου, ήταν τόσο θλιμμένο;

Αργότερα κατάλαβα, πόσο θλίβεται η καρδιά του ουράνιου Θεού, του Γιού μου και Θεού μου, που έβλεπε αυτό που δεν ήθελα ποτέ να βλέπει η καρδιά Του».

«Ο Γιός μου δεν αγάπησε τίποτα πιο πολύ από την ευσπλαχνία».

«Ο Γιός μου αγαπούσε όλο τον κόσμο. Αγαπούσε τα παιδιά. Αγαπούσε τους μεγάλους. Αγαπούσε και τους δίκαιους και τους αμαρτωλούς. Στους δίκαιους και στην αρετή έλαμπαν τα ματάκια Του από χαρά, αλλά στο κάθε τι θλιβερό, στο κάθε τι αμαρτωλό, ο πόνος αυλάκωνε την καρδιά Του και τα μάτια Του έδειχναν την θλίψη και τον πόνο της ψυχής Του.

Να ξέρατε, παιδιά Μου, πόσο πονάει ο Θεός Πατέρας, όταν κάνετε ένα λάθος, από το πιο μικρό, μέχρι το πιο μεγάλο! Να ξέρατε, με τι θλίψη, με τι στεναχώρια, με τι αγωνία, γονάτιζε ο Γιός μου, για να παρακαλέσει τον Πατέρα Του, για όλους εκείνους τους ανθρώπους που έκαναν άσχημα πράγματα, για να τους συγχωρέσει!

Με ανάγκαζε και μένα να γονατίζω, αφού μέχρι τότε εγώ σκεφτόμουν μονάχα το Παιδί μου, τον Γιό μου. Σκεφτόμουν μέχρι τότε μη λείψει τίποτα από τον Γιό μου, όπως κάνει κάθε μάνα, να μην λείψει τίποτα από το σπλάχνο της.

Όμως, μετά με έμαθε να πονάω και να σπλαχνίζομαι όλο τον κόσμο και τους πιο ξένους και τους πιο απόμακρους. Ακόμα και ανθρώπους που ούτε καν τους ήξερα, που δεν είχα κάτι να με συνδέει. Με έκανε τόσο πολύ να θλίβομαι, τόσο πολύ να στεναχωριέμαι, για οτιδήποτε κακό έκανε ο οιοσδήποτε άνθρωπος. Το δικό Του δάκρυ, γινότανε δικό μου δάκρυ. Ο δικός Του πόνος, δικός μου πόνος. Η δικιά Του θλίψη, δικιά μου θλίψη.

Τότε, όταν με έβλεπε να γονατίζω δίπλα Του και να παρακαλώ τον ουράνιο Πατέρα, να συγχωρέσει όλους αυτούς τους ανθρώπους, που με τα λάθη τους Τον πλήγωσαν και ο Γιός μου ήταν τώρα θλιμμένος, όταν έβλεπε τον πόνο που είχα και παρακαλούσα για όλους αυτούς στον Θεό Πατέρα, τότε ερχόταν και χωνόταν στην αγκαλιά μου, μέσα στην καρδιά μου. Μέσα από τα δάκρυά Του, μου έδινε να καταλάβω πόσο η καρδιά Του ηρεμούσε και

γλυκαινόταν και πόσο ήταν ευτυχισμένος, που η δικιά Του Μάνα ήταν τόσο ευσπλαχνική.

Τίποτα ο Γιός μου δεν αγάπησε πιο πολύ, από την ευσπλαχνία!

Τίποτα ο Γιός μου δεν αγάπησε πιο πολύ, από το έλεος!

Τίποτα ο Γιός μου δεν αγάπησε πιο πολύ, από το να αγαπά και να συγχωρεί!».

«Ο Γιός μου εμφύτεψε μέσα στην καρδιά μου, τη δική Του ευσπλαχνική θεϊκή καρδιά»

«Με έκανε κι εμένα να αγαπώ και να συγχωρώ. Και φύτεψε ο Θεός σε μένα μια καρδιά, πιστεύω μετά από ικεσία του Γιου μου, τόσο γλυκιά, τόσο ευσπλαχνική, που τώρα σας σπλαχνίζομαι και σας πονάω όλους τόσο πολύ, όπως σας πονάει και σας σπλαχνίζεται ο Γιός μου. Γιατί ζήτησα η καρδιά η δική μου και η καρδιά του Γιου μου, να μην διαφέρει τίποτα σε αγάπη και σε ευσπλαχνία. Κι Εκείνος που ονομάστηκε στη Γραφή «Υιός του ανθρώπου», μου φύτεψε μέσα στην ανθρώπινή μου καρδιά, τη δική Του ευσπλαχνική θεϊκή καρδιά.

Γι' αυτό, όσοι από σας αμφιβάλετε αν έχετε αγάπη και θλίβεστε, αν έχετε έλεος και ευσπλαχνία και στεναχωριέστε, αν έχετε συμπόνια για τον άλλο, κάντε αυτό που έκανα κι εγώ. **Ζητήστε από τον Γιό μου, να τοποθετήσει μέσα στη δικιά σας τη καρδιά, τη δική Του ευσπλαχνική καρδιά.** Τότε θα δείτε πως δεν θα έχετε κουράγιο να Τον πληγώσετε. Αλλά δεν θα έχετε ποτέ κουράγιο, να πληγώσετε και τον συνάνθρωπό σας. Δεν θα έχετε ποτέ τη δύναμη να θέλετε να κάνετε κακό. Δεν θα μπορείτε ποτέ να κρίνετε, γιατί τότε θα είναι σαν να κρίνετε τον Ίδιο, που σας φύτεψε αυτή την ευσπλαχνική καρδιά. Είναι σαν να κρίνετε τον Γιό μου. Είναι σαν να κρίνετε τον Θεό σας. Είναι σαν να κρίνετε την ίδια σας τη Ζωή».

«Ζούσα μόνο για τον θησαυρό μου»

«Εγώ, παιδιά μου, ζούσα γιατί υπήρχε η Ζωή δίπλα μου! Υπήρχα, γιατί υπήρχε! Ανάσαινα, γιατί ανάσαινε! Ανάπνεα, γιατί ανάπνεε! Ζούσα μόνο για τον θησαυρό μου! Αυτό θέλω να κάνετε κι εσείς, να ζείτε μόνο για τον θησαυρό σας!

Αν βάλετε τον θησαυρό μου, τον Ιησού μου, μέσα στη καρδιά σας και Τον κάνετε δικό σας θησαυρό, τότε αυτός ο θησαυρός, θα σας διδάξει πώς να συμπεριφέρεστε σ' αυτή τη ζωή. Όταν είναι να κάνετε κάτι, να ρωτάτε τον θησαυρό σας:

“Θησαυρέ μου, Ιησού μου, Σου αρέσει αυτό για να το κάνω;” και αν συμφωνεί Εκείνος, κάντε το. Αν όμως η συνείδησή σας, σας πει: “Όχι, δεν είναι αρεστό στον Υιό μου και Θεό μου”, τότε μην το κάνετε.

Δεν ήθελα να κάνω τίποτα, που να δυσαρεστήσει τον Γιό μου.

Δεν ήθελα να κάνω κάτι, που θα πλήγωνε τον Γιό μου.

Δεν ήθελα να κάνω τίποτα άσχημο, αν και η ζωή μου ήταν αγγελική και αγγελικά ζούσα.

Μα, αλήθεια, δεν ξέρω τι θα μπορούσα περισσότερο να κάνω, από το να ζω αγγελικά, δίπλα σ' έναν τέτοιο Άγγελο. Τον Άγγελό μου θέλω να βάλετε στην καρδιά σας. Να Τον κάνετε δικό σας Άγγελο. Να Τον κάνετε δικό σας θησαυρό. Να Τον κάνετε δική σας αναπνοή. Να Τον κάνετε δική σας ζωή. Και τότε θα είσαστε ευτυχισμένες.

Εγώ σας λέω σαν Μάνα, πόσο άλλαξε τη ζωή μου αυτός ο θησαυρός».

«Το μυστικό που έκανε την καρδιά μου να αντέξει το μαρτύριο του Γιού μου»

«Αργότερα, όταν ο Γιός μου μεγάλωσε περισσότερο, μέσα στα μάτια Του έβλεπα όλο τον ουρανό. Όταν είδα τους ανθρώπους να σταυρώνουν τον θησαυρό μου, τα πόδια μου λύγισαν, η καρδιά μου σκίρτησε και απορούσα αν είχα την δύναμη και την αντοχή, να αντέξω αυτό που έκαναν στον μονάκριβό μου θησαυρό, στον μοναδικό αθώο. Ποτέ δεν πέρασε άνθρωπος από τη γη έχοντας τόσο αθωότητα, τόσο καθαρότητα, τόσο αγάπη, τόσο ευσπλαχνία, όσο ο Γιός μου.

Κι όμως, έβλεπα την κακία των ανθρώπων να πληγώνει τον Γιό μου. Την ώρα που Του έβαζαν στο κεφάλι ένα ακάνθινο στεφάνι και έτρεχαν τα αίματα από το κεφάλι Του, τότε η καρδιά μου σκίρτησε. Δεν μπορούσα να το αντέξω και είπα στον Θεό Πατέρα:

“Θεέ Πατέρα, δεν αντέχω άλλο. Πάρε μου τη ψυχή. Δεν μπορώ άλλο να βλέπω έτσι τον Γιό μου”. Τότε Εκείνος με παρηγόρησε λέγοντας:

“Κάνε ακόμα λίγο υπομονή, Κόρη μου, γιατί σε λίγο ο Γιός σου θα είναι στο Βασίλειό Μου και στο Βασίλειο της καρδιάς σου. Από εκεί και πέρα θα αρχίσει η σωτηρία για όλο τον κόσμο”. Τότε έκανα κουράγιο. Άντεξα και Του έλεγα από μακριά με τα δακρυσμένα μου μάτια:

“Κάνε λίγο κουράγιο ακόμα, θησαυρέ μου, γιατί σε λίγο η υπέρτατή Σου θυσία τελειώνει και αρχίζει η σωτηρία των παιδιών Σου”. Ήξερα, ότι έπρεπε να τα υπομείνει για να σωθούν τα παιδιά Του. Και ήταν πιο μεγάλη η αγάπη μου και η ευσπλαχνία, που μου φύτεψε ο Θεός στην καρδιά μου για όλα Του τα παιδιά, που μπόρεσε να αντέξει η καρδιά μου και να υπομείνω το μαρτύριο του Γιού μου.

Τότε κατάλαβα τι σημαίνει να είσαι μάνα. Γιατί μάνα δεν είναι να γεννάς. Μάνα δεν είναι να θρέφεις ένα

παιδί. Μάνα δεν είναι να το θηλάζεις. Μάνα είναι να ερωτεύεσαι τον Θεό σου και να σπλαχνίζεσαι τον κόσμο με τον ίδιο έρωτα και την ίδια ευσπλαχνία που έχει ο Θεός! Τότε έγινα πραγματική Μάνα! Την ώρα του πόνου και της υπέρτατης θυσίας έβλεπα μέσα στη θλίψη του Γιού μου, μέσα στο μαρτύριο του Γιού μου, την αγωνία του Θεού Πατέρα, να σωθούν όλα Του τα πλάσματα, όλο Του το ανθρώπινο γένος.

Κι έτσι έκανα κι εγώ υπομονή και μαρτυρούσα μαζί με τον Γιό μου. Μαζί Του θλιβόμουν. Μαζί Του πονούσα. Μαζί Του η καρδιά μου σκιρτούσε από αυτή την ανυπέρβλητη θλίψη και τον πόνο που έχει ένας γονιός, όταν βλέπει το παιδί του να φεύγει μακριά του. Και άντεξα τον πόνο, όπως Τον άντεξε και ο Γιός μου. Σπλαχνίστηκα τον κόσμο, όπως Τον σπλαχνίστηκε και ο Γιός μου.

Από τότε έγινε η προσευχή μου αδιάλειπτη. Μερónυχτα συνέχεια προσεύχομαι. Δεν περνάει ούτε λεπτό, ούτε στιγμή, αλήθεια σας λέω, ούτε δευτερόλεπτο που να μην ικετεύσω τον Θεό Πατέρα, να συγχωρέσει τα πλάσματά Του στο όνομα του Γιού Του, στο όνομα της θυσίας, στο Αίμα που χύθηκε από την πλευρά του Γιού μου, από την καρδιά του Γιού μου. Του λόγισαν την καρδιά προφητικά, γιατί μόνο μια καρδιά ξέρει να αγαπά, αυτή του Γιού μου και Θεού μου!».

«Σας δείχνω τον τέλειο δρόμο για να γίνετε καλύτερες μάνες»

«Τον Γιό μου αυτόν θέλω να αγαπήσετε!

Τον Γιό μου αυτόν θέλω να βάλετε στην καρδιά σας!

Τον Γιό μου αυτόν θέλω να έχετε πάντα μέσα στον νου σας!

Τον Γιό μου αυτόν θέλω εσείς σαν μάνες γλυκές, στοργικές, τρυφερές, να Τον γεμίζετε με τα δικά σας χάδια και με τον αγώνα σας να γίνεστε όλο και πιο αγνές, όλο και πιο καθαρές! Θέλω να αγιάζετε το σώμα σας, τον νου και την καρδιά σας. Τότε η ψυχή σας θα είναι αγγελική.

Προσέχετε, παιδιά μου, το σώμα σας. Το βασανίζει ο σατανάς, γιατί θέλει μέσα από το σώμα να διαφθείρει τη ψυχή και τη καρδιά. Όμως το σώμα είναι αδύνατο και πολλές φορές πέφτει. Προσβάλλει τις πέντε πύλες του ουρανού, που είναι οι πέντε σας αισθήσεις. Προσπαθεί να τις προσβάλει, για να μην περάσει μέσα από αυτές η χάρις του παναγίου Πνεύματος, που δίνει ο Θεός Πατέρας στο όνομα του Γιού Του, σε όποιον Τον αναζητήσει.

Προσέχετε τον νου σας. Με αγωνία ο σατανάς αγωνίζεται να κερδίσει τον νου σας. Να τον υφαρπάξει. Να σας κάνει να σκέφτεστε οτιδήποτε κακό, οτιδήποτε ηδονικό, οτιδήποτε σαρκικό. Οτιδήποτε σκέφτεται και θέλει μόνο ο σατανάς, για να σας κερδίσει και να σας κάνει δικούς του. Γι' αυτό, μόλις δείτε ότι ο νους σας έφυγε μακριά από τον Θεό Πατέρα, γονατίστε και πέστε Του: «Θεέ Πατέρα μου, ευλόγησε τον νου μου».

Δώστε Του με την δική σας θέληση την ψυχή σας και ζητήστε Του Εκείνος να την προστατεύει. Ο ουρανός ποτέ δεν κάνει τίποτα, αν δεν το ζητήσετε. Και ο ουρανός, σας το είπε μέσα από την Αγία Γραφή: “Ζητείτε και ευρήσετε. Κρούετε και ανοιγθήσετε”.

Χτυπάτε, για να σας ανοίξει. Ζητάτε και θα σας δοθεί.

-Τότε, γιατί δεν ζητάτε τον Γιό μου;

-Γιατί δεν ζητάτε να Τον αγαπήσετε με θεϊκό έρωτα και με ευσπλαχνία στην καρδιά, για να νιώσετε όλα τα πλάσματά Του;

-Γιατί δεν Του ζητάτε να γίνετε καλύτερες;

Σας δείχνω τον τρόπο για να γίνετε καλύτερες μάνες! Γίνετε μάνες του Γιού μου και των παιδιών σας! Κάντε τον Γιό μου ένα δικό σας παιδί! Κάντε το μικρό μου αγοράκι, δικό σας αγοράκι! Και αυτό θα προστατεύει όλα σας τα υπόλοιπα παιδιά!

-Ποια μάνα, θα μπορούσε να κάνει τον Γιό μου, Γιό της, θησαυρό της, και ο Γιός μου δεν θα αγαπά, δεν θα προστατεύει τα παιδιά σας, σαν αδέρφια Του;

Γι' αυτό, γράφτηκε μέσα στη Γραφή:

“Όποιος αγαπά τον Θεό Πατέρα και τηρεί το θέλημά Του, αυτός είναι και πατέρας Μου και αδελφός Μου”.

Σας δείχνω τον τέλειο δρόμο, για να γίνετε καλές μάνες!

Σας δείχνω τον τέλειο δρόμο, για να είσαστε ευτυχισμένες!

Σας δείχνω τον ακριβή δρόμο, που θα σας οδηγήσει στο ουράνιο Βασίλειο του Θεού!

Εσείς αποφασίζετε. Εσείς με τον τρόπο σας, διαλέγετε σε ποιανού αγκαλιά θέλετε να μείνετε. Σε ποια γη θα μεγαλώσετε. Σε ποια χώρα θα μείνετε ευτυχισμένοι...

-Θα μείνετε στην αγκαλιά του Θεού Πατέρα και Εκείνος θα σας γεμίσει με χάδια, με φιλία, με τον μητρικό Του έρωτα και θα σας αφήσει να ζήσετε στην πανέμορφη πλαγιά του παραδείσου; Αν επιλέξετε το κακό, το σκοτάδι, την αδικία και την αμαρτία, τότε κάποιος άλλος θα σας αγκαλιάσει σκληρά, σφιχτά και σκοτεινά και θα νιώσετε το μαύρο σκοτάδι της απελπισίας, της θλίψης, που νιώθουν όλοι αυτοί οι αμαρτωλοί, που προτίμησαν το σκοτάδι, αντί το φως».

«Ακόμα και οι δαίμονες στον Άδη ένωσαν το μεγαλείο της δικής μου ευσπλαχνίας»

«Δεν θέλω, παιδιά, να ζήσετε αυτό που είδαν τα μάτια μου. Όταν επέτρεψε ο Θεός Πατέρας μου, να κατεβώ στον Άδη και να δω τον πόνο και τη θλίψη που υπάρχει εκεί, είδα όλα τα πλανεμένα παιδιά, εκείνα που προτίμησαν να μείνουν στην αγκαλιά του σατανά, από το να μείνουν στην αγκαλιά του Γιού μου. Ο πόνος και η θλίψη που είδαν τα μάτια μου, δεν περιγράφεται! Ακόμα και οι δαίμονες υποφέρουν!

Όταν ο Θεός Πατέρας επέτρεψε να κατεβώ στον Άδη και να περιηγηθώ, λυπήθηκα ακόμα και για το κατάντημα των δαιμόνων και τα δάκρυα μου έσταζαν για τις φοβερές και τρομερές εκείνες υπάρξεις.

Τόση ήταν η θλίψη και ο πόνος μιας Μάνας, που βλέπει τα παιδιά του Γιού της να είναι χαμένα, που ακόμα και οι δαίμονες με σεβασμό έκλιναν τα κεφάλια τους στο πέρασμά μου. Ακόμα και οι δαίμονες για πρώτη φορά ένωσαν το μεγαλείο της φιλανθρωπίας του Γιού μου και της δικής μου ευσπλαχνίας. Ήταν η πρώτη φορά, που και οι δαίμονες ένωσαν κάτι από αυτό που είχαν, όταν ήταν στο ουράνιο Βασίλειο του Πατέρα μας! Αλλά εκείνοι είναι αμετάτρεπτοι πλέον και δεν αλλάζουν. Τους επιτράπη μόνο για ελάχιστα λεπτά να νιώσουν αυτό που είχαν και έχασαν».

«Γίνετε ένα με τον Γιο Μου»

«Εσείς όμως, παιδιά μου, μην χάσετε αυτό που σας δίνει ο ουράνιός μας Πατέρας. Σας δίνει το μεγαλύτερο δώρο Του. Να γίνεστε ένα με τον Γιό Του! Να έρχεστε να παίρνετε το Σώμα Του και το Αίμα Του και να γίνεστε ένα με τον Γιό Του. Και να ζει μέσα στη δικιά σας την καρδιά ο Γιός του Θεού. Και τότε να γίνεται δικός σας Γιός. Την ώρα που μεταλαβαίνετε, ενώνεται ο ουρανός με τη γη. Πανηγυρίζουν στον ουρανό οι άγγελοι γι' αυτό που βλέπουν και οι ίδιοι δεν μπορούν να το έχουν. Αλλά ταυτόχρονα πανηγυρίζει και η γη, γιατί ο Γιός του ανθρώπου γίνεται ένα με το πλάσμα Του. Την ώρα που μεταλαβαίνετε, δεν ενώνεται μόνο ο Θεός με σας, αλλά γίνεστε κι εσείς μικροί κατά χάριν Θεοί. Σας παίρνει από το χέρι και σας ανεβάζει στο δικό Του Βασίλειο και τότε σας λέει:

“Να, η δημιουργία Μου! Να ο παράδεισός Μου! Ελάτε μαζί να τον απολαύσουμε!”.

Σας κάνει συνιδιοκτήτες. Σας κάνει συννοικούντες του παραδείσου, για να ζείτε μαζί με τον Γιο του Θεού μέσα στην άφατη χαρά του ουράνιου Βασιλείου».

«Θα δώσω τον Γιό μου σε καρδιές τρυφερές, που θα Τον αγαπήσουν σαν δικό τους Γιό και Θεό τους»

«Παιδιά μου, όσοι θα με ακούσετε απλά, εγώ θα σας χαρίσω το μεγαλύτερο δώρο. Θα σας δώσω Αυτόν που κρατώ στην αγκαλιά μου. Φτάνει να σας δω, να μου σηκώνετε τα χέρια και να μου ζητάτε τον Γιό μου.

-Ποια μάνα δεν θα δώσει τον γιό της, το κοριτσάκι της, σε μια άλλη μάνα, σε μια άλλη γυναίκα, που θα σηκώσει τα χέρια της και θα ζητήσει να αγκαλιάσει, έστω και για λίγο τον θησαυρό της;

-Ποια μάνα δεν θα χαρεί, όταν δει μια άλλη γυναίκα, να σηκώνει και να φιλά γλυκά και τρυφερά το παιδί της;

Το ίδιο θα κάνω κι εγώ σε όποια μάνα, σε όποια ψυχή, θα δω στο βλέμμα της την νοσταλγία της, να σηκώσει τον Γιό μου με μητρική αγάπη. Τότε εγώ θα της χαρίσω τον μονάκριβό μου θησαυρό.

Δεν θα μπορέσω όμως ποτέ να δώσω τον Γιό μου, τον πληγωμένο μου Βασιλιά, σε χέρια που θα Τον πικράνουν πιο πολύ.

-Θα το κάνετε εσείς στο δικό σας το παιδί;

-Θα μπορούσατε εσείς, να δίνετε το δικό σας το παιδί σε χέρια, που θα ξέρατε ότι θα το πληγώσουν και θα το κάνουν να κλαίει και να υποφέρει;

-Όχι.

-Τότε, πως μπορώ να το κάνω εγώ στον μονάκριβό μου θησαυρό και ιδιαίτερα τώρα που ξέρω, ότι σε λίγο έρχεται ξανά ο δεύτερος μεγάλος Του διωγμός;

Θα Τον δώσω μόνο σε χέρια γλυκά, σε καρδιές τρυφερές, σε ψυχές στοργικές, που θα αγαπήσουν τον Γιό μου, σαν δικό τους Γιό.

Θα Τον δώσω σ' εκείνες τις καρδιές, που θα Τον φωνάζουν, όπως κι εγώ:

«Γλυκέ Γιέ μου και Θεέ μου, Βασιλιά μου, Ουρανέ μου, Ανάσα και

Αναπνοή μου». Θα Τον δώσω σ' εκείνες τις ψυχές που θα Τον λατρέψουν, όπως Τον λατρεύω εγώ. Που θα Τον αγαπήσουν, όπως Τον αγάπησα εγώ. Ακόμα και μέχρι τώρα, που βρίσκομαι στον ουρανό και κατεβαίνω στη γη, δεν περνάει λεπτό, που να μην θυμηθώ τον Γιό μου. Ούτε στον ουρανό μπορώ να σταματήσω να Τον θυμάμαι, αλλά ούτε και στη γη, όταν περπατώ ανάμεσά σας, για να στηρίξω τα παιδιά του Γιού μου».

«Εγώ είμαι η μοναδική σας Μανούλα, που δεν σας αποχωρίζομαι ποτέ»

«Όταν ακούσω αυτή την λέξη «Υιέ μου», μπορώ να μην συγκινηθώ;

Όταν ακούω το όνομα του Γιού μου, «Ιησού μου, Ιησού μου, Ιησού μου», να το προφέρουν τόσο τρυφερά, στοργικά, ερωτικά και να φτάνει στα δικά μου μητρικά στήθη, είτε είμαι στον ουρανό, είτε βρίσκομαι στη γη, μπορώ να μην συγκινηθώ;

Όπου και αν βρεθώ, αν τα πνευματικά μου αυτιά, πιάσουν αυτή τη λέξη να προφέρεται γλυκά μέσα από μια ταπεινή ψυχή γονατισμένη, να ζητάει το έλεος νοσταλγικά του Γιού μου, τότε δεν μπορώ, παρά να βρεθώ δίπλα της αμέσως, να την αγκαλιάσω και να την σφίξω μέσα στην καρδιά μου και να πω στον Γιό μου:

«Γιέ μου, μην σταματήσεις να προστατεύεις, μην πάψεις να σκεπάζεις τη ψυχή αυτή, που Σ' αγαπά». Ποτέ ο Γιός μου δεν μου αρνήθηκε τίποτα. Ούτε τώρα θα μου αρνηθεί. Ούτε τώρα που εσείς θα αποφασίσετε να αλλάξετε ζωή και να κάνετε ένα καινούργιο ξεκίνημα.

Ένα ξεκίνημα, που σαν μοναδικό στόχο στη ζωή σας θα έχετε ένα: Να αγαπάτε τον Γιό μου!

«Εγώ είμαι η Μαριάμ, η Βασίλισσα ουρανού και γης», βροντοφωνάζει η Κυρία των Αγγέλων. «Εγώ είμαι η

μοναδική σας Μανούλα, που δεν σας αποχωρίζομαι ποτέ. Εγώ είμαι Εκείνη, που όσα λάθη και αν κάνετε, δεν μπορώ, παρά να είμαι πάντα δίπλα σας, να σας σκεπάζω. Να κλαίω στο κλάμα σας. Να χαίρομαι στη χαρά σας. Να σας σκεπάζω τα βράδια, για να μην κρυώσετε.

Και θα σκεπάζω τη ψυχή σας, για να μην πληγωθεί από τον σατανά. Εγώ είμαι η μοναδική σας Μανούλα. Αφήστε μου με εμπιστοσύνη τα χέρια σας, το μυαλό σας, τη καρδιά σας, τη ζωή σας, την ύπαρξή σας, για να σας οδηγήσω στον ουράνιο μας Πατέρα».

Επίλογος

Η Κυρία των Αγγέλων, σας λατρεύει.

-Το έχετε καταλάβει;

-Έχετε καταλάβει, ότι η Κυρία των Αγγέλων θέλει να σας μιλάει κάθε λίγο και λιγάκι προσωπικά μέσα στη δική σας την καρδιά;

-Έχετε νιώσει, ότι κι εσείς θέλει να Της μιλάτε;

-Έχετε καταλάβει με πόση αγωνία θέλει να ακούει την δική σας την φωνή, την φωνή των παιδιών της;

-Ξέρετε πόση χαρά έχει, όταν γονατίζετε και φωνάζετε «Μαμά, άκουσέ με»;

Κι Εκείνη σας απαντά: «Σ' ακούω, κοριτσάκι μου, σ' ακούω, γιέ μου».

-Έχετε νιώσει πόσο κοντά σας είναι, που ποτέ δεν μπορεί να σας αποχωριστεί;

-Αν το ξέρετε, τότε γιατί αφήνετε την καρδιά σας να απομακρύνετε από Εκείνη;

-Γιατί αφήνετε την ψυχή σας να φεύγει μακριά από τον Γιό της;

-Γιατί αφήνετε όλη σας την ύπαρξη, να δοξάζει με λάθος τρόπο τον Δημιουργό της, υπακούοντας στα στυγνά παραγγέλματα, που βάζει μέσα στον νου σας ο σατανάς, πειθαναγκάζοντας το σώμα σας, να απολαύσει όλα τα κακά που υπάρχουν στον κόσμο;

Στο χέρι σας είναι σήμερα να αλλάξετε ζωή. Στο χέρι σας είναι σήμερα με ένα γλυκό φίλι, που θα αφήσετε στην καρδιά της μοναδικής Μάνας του ουρανού και της γης, της δικιάς μας Μαρίας, να αλλάξετε ζωή. Αφήστε της, εκτός από τον πόνο σας, τη θλίψη σας και τα προβλήματά σας, το πιο ωραίο δώρο: Την μοναδική σας λαχτάρα που έχετε, νοσταλγικά να αγαπήσετε τον Γιό της. Αυτό σήμερα ας γίνει η απαρχή για μια καινούργια ζωή. Τότε θα δείτε πόσο θα αλλάξει η ζωή σας.

Εύχομαι, σ' αυτούς τους Χαιρετισμούς η ζωή σας να αλλάξει. Να νιώσετε ότι δεν είσαστε μόνες. Αλλά έχουμε μια Μαμά πολύ γλυκιά, πολύ στοργική, πολύ τρυφερή! Δικιά μας Μαμά! Τελείως δικιά μας Μαμά, που Αυτή θα σας κατευθύνει στο καλό και στην αρετή.

Εύχομαι ο Θεός όλους να σας ευλογεί! Αμήν.